

Kultur

Flygande och kraschande drömmar

Konst Onsdag 00.11

Foto: Tomelilla konst

Ida-Lovisa Rudolfssons verk "Do you hear the rain?" är ett huvuverk på hennes utställning på Tomelilla konsthall.

Titeln på Ida-Lovisa Rudolfssons och Majlis Agbecks utställning på Tomelilla konsthall är perfekt, anser konstskribenten Carolina Söderholm som i "Hit - men inte längre" känner både allvar och humor, både öppenhet och integritet.

På det textila himlavalvet kryssar planen mellan ovädersmoln och revor av sol. Stygnen mäter vingarnas bredd, syr fast propellrar och ger form åt människans eviga önskan att flyga. Men skyarna skiftar olycksbådande i sot, mörkviolett och smutsad turkos. Det enda som är säkert är att tygets mjuka väv kommer absorbera kraschen lika tyst som färgens rinningar.

"Do you hear the rain?" kallar Ida-Lovisa Rudolfsson den mörkt lysande bilden. Orden var de sista som sjuåriga Jessica Dubroff sade till sin mor innan telefonkontakten bröts och det lilla Cessnaplanet störtade. Tillsammans med sin far och sin flyginstruktör omkom hon 1996 i ett försök att som yngsta pilot flyga över den nordamerikanska kontinenten.

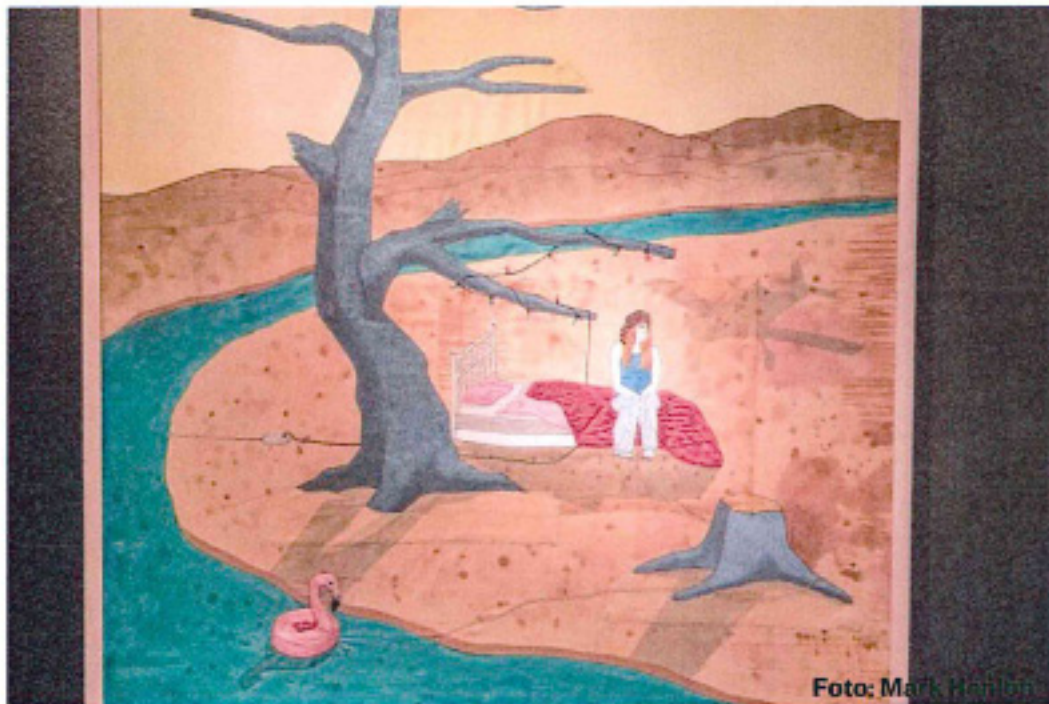

Del av Ida-Lovisa Rudolfssons verk "Do you hear the rain?"

På Tomelilla konsthall spänner Rudolfsson upp sin väldiga duk mellan stammar av björk, och förvandlar den till ett vindskydd. Det går bra att krypa in, som för att lyssna på lägereldens berättelser. Bland dem finns hyllningen till de som vågar språnget mot alla odds, även om det innebär att likt den grekiska mytologins Ikaros bränna sina vingar mot solen och handlöst falla.

Den dova underton som gör verket magnifikt finns som en konstant bottenklang i den bildvärld hon så skickligt broderar fram. I hennes historier kan idyllen trasas sönder men också lagas, halvvägs mellan fabel och oroande verklighet. I ombonade rum ligger flytvästen slängd medan livbojen skvalpar i blodröda vågor. Under trädens döda grenar tränger omvärldens behov och tragedier in i sömmarna, löser upp konturerna och fläckar den vita duken.

Underfundigt leker hon med olika förklädnader. Barnet, kostymnissen och den uppgivne mannen – alla får de fågelhuvuden, vilket intressant nog enbart gör dem mer mänskliga. Det är en lågmäld humor med surrealistisk twist, som trots plirande ögon och praktfulla fjäderdräkter aldrig är bekymmersfri. Hennes karaktärer tycks fångade i ögonblick av ensamhet, tvivel och uppgivenhet. Sinnesstämningen står i effektfull kontrast till motivens bitvis sagolika och anekdotiska anslag, liksom det textila handarbetets associationer av trygg hemtrevnad. Det är starka och särpräglade bilder.

Tomelilla konsthall

Uppvuxen i Stenungsund bor och arbetar Ida-Lovisa Rudolfsson numera på Orust i den bohuslänska skärgården. Född 1979 har hon, sedan examen från Högskolan för Design och Konsthantverk i Göteborg år 2010, etablerat sig som en av landets mest intressanta, yngre textilkonstnärer. Men hennes bildspråk kan lika gärna ses i relation till måleriets växande intresse för berättelser – historiska, fiktiva eller hallucinatoriskt skruvade – från etablerade Nina Bondeson och Jens Fänge till ett yngre stjärnskott som Love Lundell.

I Tomelilla ställer Rudolfsson ut tillsammans med Majlis Agbeck, verksam som konstnär sedan 1970-talets mitt. Utbildad på Kungliga konsthögskolan i Stockholm är hon sedan länge baserad i Malmö och Sjörup. Trots att deras arbete skiljs åt på många sätt, möts de två i ett stimulerande samspel.

Där Rudolfsson fyller sina dukar med mättade färger och detaljerade scener, behåller Agbeck skissens flyktighet när hon rör sig mellan det abstrakta och figurativa. Men även hon närmar sig med nål och tråd det grundläggande mänskliga och existentiella. I en serie av fyra bilder som

fått namn efter årstiderna, blir spirande frön, djupröda blomkroppar och stillnade fiskar till en betraktelse över livets gång. Där snöras lungorna samman likt ett livstycke i "Om hösten", medan avknoppade organismer driver kring broderiets milt pulserande mitt. Trots garnets lyster och polyesterorganzans skimrande lätthet ryms en avsevärd tyngd i denna centrala svit.

Även när Agbeck målar söker hon det luftigt transparenta, vilket blir tydligt i det fint sammanhållna urvalet av hennes arbete. På plexiglas tecknar penseldragen känsligt de namnlösa djur som ofta spelar huvudrollen i hennes bildvärld. Tafatt, nyfiket eller avvaktande förhåller de sig till omgivningen och söker bekräftelse, blir tillsagda och blottar sin sårbarhet.

Foto: Mark Hanlon

Verk av Majlis Agbeck.

Men liksom hos Rudolfsson smyger en lekfullhet in i allvaret. Med streck och prickar som ömsom tättnar och glesnar, formar hon varsamt växter, varelser och rumslighet. Här blir djuren ett slags mänskliga alter egon, som jag instinktivt knyter an till och vill värna om.

I sin helhet är det en välgjord utställning, vars titel "Hit - men inte längre", träffsäkert fångar den inbjudande tonen och integriteten hos båda konstnärer.

CAROLINA SÖDERHOLM